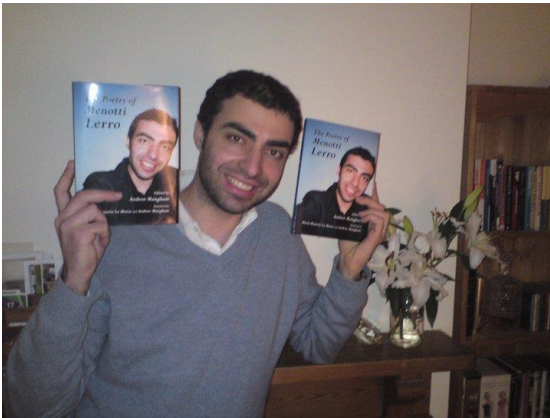


## Interview with Menotti Lerro

By Simona Sămulescu (10/08/2012)



### **1. When did you first start writing and were there any incidents in your life that made you want to write?**

I wrote my first poem “Uncertain Stumps” when I was about 16 years old. I remember being alone at home that day, near the fire place, watching the stumps burning in the chimney. Those stumps, which burnt with difficulty because the wood was green, perfectly symbolized my troubles as a young man. Therefore I felt the need to immortalize, in some way, that atmosphere, that feeling. I wished to give the paper the duty to preserve that moment forever, for me, and for whoever could one day read it. I am firmly convinced that poetry can be a way to catch the quintessence of a feeling (not the real feeling but its essence. Not the “reality”, but an alternative “reality”) or thought – as Eliot suggested – to recreate this, every time the poem is read.

### **2. Do you write with strenuous planning, or spontaneously?**

One of my peculiarities is to be always inspired. I feel in my heart and my brain a continuous and never ending flux. I feel that every day I lose a lot of poems which come up to my mind. I am unable to write them down all the time, also because I don’t use anymore my little notebooks as I used to do until I was around 25. Why? I really don’t know! Maybe I don’t want to write my thoughts down all the time; it is a bit hard to be always concentrated in elaborating concepts, feelings and visions. So I could say that at the beginning my poems are usually spontaneous, often springing out from memories of childhood or, for instance, from a philosophical concept coming up to my mind. But then I work very hard on it, for hours on end, often for different days, till I’m convinced the poem is as I wish. At the end of the process the poem will keep just the essence of the original thought, becoming similar to a painting or a statue or whatever an artist could create with his own hands.

### **3. Do you have favourite topics?**

I had and have priorities, necessities. I wanted to give to the paper the aim to preserve my autobiographical story. On one hand it was too heavy to keep it in my mind all the time, and on the other hand I did not want to forget it. To recall it I had to repeat it over and over again to myself, becoming such a hard job that I needed to preserve my memories in another way. Poetry gave me soon the opportunity to set down my story on paper, so after I had given memory to the paper I felt I could start to forget it. I knew I was not losing these memories, because my poetry was able to preserve these. Moreover I need to say I also love writing about things which are very far from my autobiography. For instance I have dealt with homosexuals, transsexuals and lots of people and situations far from my life, in those cases I was just watching the others, and trying to guess their feelings. These poems are not at all related to me. I love to be impersonal as much as I love to write autobiographical poems. I love to imagine what other people feel, and sometimes I also like to combine both, impersonality and autobiography in a same poem. Very important for me are myth and religion which I have particularly dealt with in my last book *In Name of the Father*. With these poems I think I have “finished” talking in such an intense way about my father and started to looking more towards the others, to the world, to the metaphysical.

### **4. Can you name writers who have significantly influenced you?**

Leopardi, Shakespeare, Dante, Eliot, Celan, Ungaretti, to name the main ones.

### **5. What makes a poem “good” to your eyes?**

As I wrote in the Preface of *The Poetry of M. L.* edited by Andrew Mangham, I think that “poetry needs ambiguity: the higher the ambiguity, the higher the temperature of the text. Poetry is also that text which can give one or more solutions to a certain problem; and if possible, it may also cure the spirit from its sorrows. Poetry is many things [...]. Poetry is also to me something that cannot be summed up, it derives from the essential, from the draining.” There are so many kinds of poems and so many kinds of good poems. First of all the father of such poems needs to be a real poet and not someone who wishes to be a poet. I would start from this perspective. So, who is a real poet? I believe that a poet is “he who is able to release, from his own supreme instrument (the human body) the notes that are capable of resonating nearby instruments : those that are similar and those that appear dead and unable to play.”

### **6. What is the meaning of success as a poet for you?**

There is no meaning; at the least for me. The only aim for my writing is to create something aesthetically enjoyable and also to tell the world that I have been in this world. My story was the story of a man without hope for the future, an outcast of society, without the sky, God, any possibilities to study, to do anything to let me feel

similar to others. My story is the story of a man who did not want to die, who wanted to fight against everything, as for instance the evil of people who showed me their real face when I was a kid. My story is the story of a man who did not learn to hate others, even if he tried... My mother has been a real angel and she did not teach us to hate but just to fight back, loving life and the others in every circumstance, even when rationality was suggesting to despise some people. I guess art was a consequence of my experience: my spirit was already prepared to receive such a gift.

### **7. Are you trying to convert readers to poetry? Are your poems texts with a mission?**

I try to transmit my passion to my students and to everyone who is asking my opinion about poetry. But it cannot be a priority. There is nothing more subjective to appreciate a work of art so you should not try to force others to love what you love, also because in that case you may get the opposite result. I think a poet should give his own voice only to people that wish to listen to or that he thinks could appreciate his voice. In this kind of society you need to “be careful” before talking about poetry or philosophy and similar things. Usually people prefer to ‘appear’ and not ‘to be’, therefore I learned to not talk about poetry or literature, and so on, if they are not interested in it. I think poets should not “throw their pearls before pigs” as the Bible suggests.

## **Interviu cu Menotti Lerro.**

### **1. Când ați început să scrieți pentru prima dată și au existat anumite întâmplări în viața umneavoastră care v-au făcut să vă doriți să scrieți?**

Am scris prima mea poezie, “Buturugi schimbătoare” când aveam 16 ani. Mi-aduc aminte că eram singur acasă în ziua aceea, lângă șemineu, privind la buturugile care ardeau. Acele buturugi, care ardeau atât de greu pentru că erau încă verzi, simbolizau perfect greutatea pe care le simțeam ca tânăr. Și din această cauză am simțit nevoia să immortalizez, într-o anumită formă, acea atmosferă, acel sentiment. Am dorit să ofer hârtiei posibilitatea de a păstra acel moment pentru totdeauna, pentru mine și pentru oricine altcineva care ar fi putut să citească acel poem într-o bună zi. Sunt perfect convins că poezia poate fi o modalitate de a prinde chintesența unui sentiment (nu sentimentul adevărat ci esența sa. Nu “realitatea” ci o “realitate” alternativă) sau a unui gând – așa cum sugera și Eliot – să recreezi același lucru de fiecare dată când poemul este citit.

### **2. Atunci când scrieți, o faceți după o planificare riguroasă sau spontan?**

Una din particularitățile mele este să am întotdeauna inspirație. Simt în inima și-n creierul meu o flux continuu și de nesfârșit. Am impresia că în fiecare zi pierd multe din poemele care îmi apar în minte. Nu am posibilitatea de a le scrie pe toate tot

timpul, și pentru că nu mai folosesc carnețele așa cum obișnuiam până pe la 25 de ani. De ce? Chiar nu știu! Poate pentru că nu vreau să-mi scriu tot timpul gândurile; este un pic cam greu să încerci tot timpul să elaborezi concepte, sentimente și imagini. Așa că aș putea spune că poeziile mele încep în spontaneitate, de cele mai multe ori în urma unei amintiri din copilărie sau, de exemplu, dintr-un concept filozofic care-mi apare în minte. Dar apoi muncesc foarte mult la ele, ore în șir, câteodată pentru mai multe zile, până sunt convins că poemul este exact așa cum mi-l doresc. La sfârșitul procesului poemul va conține doar esența gândului original, devenind ceva similar unui tablou sau a unei statui sau orice altceva ce un artist poate crea cu ajutorul mâinilor sale.

### **3. Aveți teme preferate?**

Am avut și am în continuare priorități, necesități. Am vrut să ofer hârtiei posibilitatea de a-mi păstra autobiografia. Pe de o parte era prea dificil să o păstrez în minte tot timpul iar pe de alta nici nu doream să o uit. Pentru a mi-o aminti a trebuit să mi-o reamintesc constant, și a devenit un lucru atât de greu că am simțit nevoia sămi păstrez amintirile sub o altă formă. Poezia mi-a oferit modalitatea de a-mi așterne povestea pe hârtie, așa că după ce mi-am scris amintirile pe hârtie am simțit că pot începe să uit. Știam că nu voi pierde acele amintiri pentru că le pot păstra prin intermediul poeziei. De asemenea, trebuie să spun că îmi place să scriu și despre lucruri care nu au nicio legătură cu autobiografia mea. De exemplu, am vorbit despre homosexuali, transexuali și multe alte feluri de oameni și situații diferite de viața mea, în acele momente, eu doar îi priveam pe ceilalți și-ncercam să-mi dau seama care sunt sentimentele lor. Acele poeme nu sunt deloc despre mine. Îmi place să fiu impersonal așa cum îmi place să scriu despre mine. Îmi place sămi imaginez cum se simt alți oameni, și câteodată îmi place să amestec aceste două sentimente, impersonalul cu ersonalul în același poem. Pentru mine sunt importante miturile și religia, două subiecte despre care am tratat în mod special în ultima mea carte, “În numele Tatălui”. Odată cu aceste poeme cred că am “încheiat” modul intens de a vorbi despre tatăl meu și am început să privesc mai mult către alții, către lume, către metafizic.

### **4. Care sunt scriitorii care v-au influențat în mod semnificativ?**

Leopardi, Shakespeare, Dante, Eliot, Celan, Ungaretti, ca să-i numesc doar pe cei mai importanți.

### **5. Ce anume face ca un poem să fie “bun” din punctul dumneavoastră de vedere?**

Așa cum am scris în Prefața cărții “Poezia lui M. L.” editată de Andrew Mangham, cred că “poezia are nevoie de ambiguitate: cu cât ambiguitatea este mai mare cu atât este mai mare temperatura textului. Poezia este totodată acel text care poate oferi cuiva una sau mai multe soluții la o anumită problemă; și dacă este posibil, ar putea să vindece spiritul de tristețe sale. Poezia înseamnă multe lucruri [...]. Poezia mai

este pentru mine și ceva ce nu poate fi definit, este un derivat al esențialului, al secării.” Sunt atât de multe forme de poezii și atât de multe forme de poezii bune. În primul rând părintele unor asemenea poeme trebuie să fie un poet real și un cineva care își dorește să fie poet. Eu, unul, aș începe din acest punct. Deci, cine este un poet adevărat? Eu cred că un poet este acea persoană care “este capabil să elibereze din instrumentul său suprem (corpul uman) notele care sunt capabile să răsune de pe instrumentele din apropiere: acelea care sunt asemănătoare și acelea care par moarte și nu pot fi făcute să cânte.”

## **6. Care este semnificația succesului pentru o persoană ca dumneavoastră?**

Nu există o semnificație; cel puțin nu pentru mine. Singurul scop al scrierii mele este să creez ceva ce este plăcut estetic și să spun lumii că am făcut parte din ea. Povestea mea a fost povestea unui om fără speranță în viitor, un paria al societății, fără cer, fără Dumnezeu, fără nicio posibilitate de a studia, fără nimic care să mă facă să mă simt ca ceilalți. Povestea mea este povestea unui om care nu a vrut să moară, care a vrut să lupte împotriva la orice, ca de exemplu, împotriva răului din oamenii care mi-au arătat adevărata lor față când eram copil. Povestea mea este povestea unui om care nu a învățat să-i urască pe alții, chiar dacă a încercat. Mama mea a fost un adevărat înger și nu ne-a învățat să urâm ci doar să ripostăm, să iubim viața și pe ceilalți indiferent de circumstanțe, chiar și atunci când rațiunea ne îndemna să disprețuim unii oameni. Presupun că arta a fost o consecință a trăirilor mele: sufletul meu era deja pregătit să primească un asemenea dar.

## **7. Încercați să convertiți cititorii la poezie? Sunt poeziile dumneavoastră texte care au de îndeplinit o anumită misiune?**

Încerc să-mi transmit pasiunea studenților mei și oricăror persoane care îmi cer părerea despre poezie. Dar nu poate fi o prioritate. Nimic nu este mai subiectiv decât aprecierea unei opere de artă așa că nu ar trebui să-i forțezi pe ceilalți să iubească ceea ce tu iubești, și pentru că s-ar putea să aibă efectul opus. Cred că un poet ar trebui să-și ofere vocea numai oamenilor care doresc să o asculte sau celor care el crede că ar putea să o aprecieze. Într-o astfel de societate ca a noastră trebuie “să fii atent” înainte de a vorbi despre poezie sau filozofie sau lucruri asemănătoare. De obicei oamenii preferă “să pară” și nu “să fie”, de aceea am învățat să nu vorbesc despre poezie sau literatură și așa mai departe, dacă ei nu sunt interesați de asta. Cred că poeții ar trebui să nu “arunce diamantele în picioarele porcilor” așa cum ne învată Biblia.